

หนังสือส่งเข้าประกวด วรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์

ครั้งที่ ๑ ประจำปี ๒๕๕๔

คิดถึงเมื่อวาน

ศทาวุธ ดวงอินทร์

คิดถึงเมื่อวาน ● คทาวุธ ดวงอินทร์

หนังสือส่งเข้าประกวด วรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ 1 ประจำปี 2554

ประเภทนักศึกษา

จัดพิมพ์ในรูปแบบ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2554

คำนำ

เมื่อความฝันวาดขึ้นในจินตนาการ ผมก็ออกเดินทางไปตามเส้นทางนั้น ค่อยๆพบเจอเรื่องราวระหว่างทาง สะสมและบันทึกเอาไว้ กลับมานั่งอ่านความคิดความรู้สึกเก่าๆเหล่านั้น แล้วก็อยากเล่าให้คนอื่นได้อ่านบ้าง

ศทาวุธ ดวงอินทร์

24 ธันวาคม 2554

สารบัญ

	หน้า
คั่นฝัน	5
จุดประกาย	9
ค่ายนักฝัน	12
ครั้งแรกของชีวิต	16
เธอผู้เป็นแรงบันดาลใจ	19
ฐานชีวิต	23
ส่วนผสมของความจริงในงานจิตนาการ	27
ละครคน	36
ผสมศาสตร์ ผสานศิลป์	38
สัญชาตญาณ	30
โลกใบกว้างกับคนตัวเล็ก	42
การหายไปอย่างไม่หวนคืน	44
นาฬิกา	47
บทส่งท้าย	48

ค้นฝัน

ฉากเปิด

ภายใน/ห้องพัก/กลางคืน

ในความมืด ตัวหนังสือค่อยๆ เลื่อนขึ้น ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างจากเรื่องจริง จอมืด
ขึ้นภาพใกล้มากที่มีมือกำลังจับปากกาเขียนถ้อยคำลงบนกระดาษ

~~เข้าที่แคดสไต~~

อาทิตย์ดวงกลมโต

หลังการขีดฆ่า ปลายปากกาหยุดนิ่ง มือเกร็ง เหงื่อไหล ใบหน้าเครียด นิ่ง เงียบ
เนิ่นนาน ภาพและเสียงในความคิดเริ่มแทรกเข้ามา

เสียง

ทำไมเขียนไม่ได้วะ อยากเขียนเรื่องราวของเด็กหญิงที่ถูกพ่อตี ขำวุ่นก็น่าสนใจ แคด
เข้าที่แคดสไต อาทิตย์ดวงกลมโต ไม่ดีไม่เอา ทำไมเขียนไม่ได้ ทำไมเขียนไม่ได้

เสียงนั้นเข้าไปเข้ามาพร้อมกับการซัอนภาพของเด็กหญิง หนังสือพิมพ์ และการพยายาม
เขียนแต่ล้มเหลว ทันทีที่เขาฉีกกระดาษทิ้งทุกอย่างก็เงียบลง เสียงหัวใจเต้นเข้ามา
แทนที่

เขามองไปรอบห้องเห็นเศษกระดาษที่ตัวเองฉีกทิ้งเกลื่อนกระจาย ตัดสินใจปิด
สมุด ทอดตัวลงนอนโดยที่สมุดและปากกายังค้างในมือ เขาวางมันไว้ที่หน้าอก
หลับตาลงอย่างช้าๆ จอมืด

๒ เขาในเรื่องก็คือผมเมื่อครั้งพยายามเขียนหนังสือ

ประเด็นคำถามในเรื่อง กว้าง แคบ พาคความคิดผมเดินทางไปสู่ออดีต ภาพเหตุการณ์
บ้างชัดบ้างลางเลือนผ่านเข้ามาในความคิด ทุกอย่างดูสับสนเรื่องวันเวลาที่เกิด

กว้างกับแคบ ไหนดีกว่ากัน ? ผมถามตัวเอง

ไม่มีคำตอบจากคำถาม แต่ผมกลับได้คำถามใหม่เข้ามา ใครคือคนตอบและตอบใน
สถานการณ์ใด

ช่างเจาะบาดาลอาจตอบว่า แคบสิดี เจาะลึกได้เร็ว ในขณะที่นักคิดอาจตอบว่ากว้างสิ
ดีจะได้มีข้อมูลอย่างรอบด้าน

ชายชี้เหงาอาจตอบว่าแคบสิดีอยู่ใกล้กันจะได้อบอุ่น

เด็กในสลัมอาจตอบว่ากว้างสิดีจะได้มีที่วิ่งเล่น

แคบสิดี...

กว้างสิดี....

แคบสิดี...

กว้างสิดี...

นานาทัศนะ

ผมไม่ได้คิดเอาซะนะในคำตอบหนึ่งใด แต่อยากจะพาคำสองคำนี้เดินทางไปยังอดีต
ของตนเอง ไปถามชีวิตว่าช่วงใดที่ต้องการความแคบและช่วงใดที่ต้องการความกว้าง

ขอเล่าด้วยสี่สี่เป็ย

ภายใน/กลางวัน/ห้องเรียน

เริ่มต้นขึ้นในความมืด เสียงเด็กหญิงอ่านเรียงความ แล้วภาพก็ค่อยๆปรากฏขึ้น เธอ กำลังยืนอ่านเรียงความอยู่หน้าชั้น

เด็กหญิง

โตขึ้นหนูอยากเป็นพยาบาลค่ะ จะได้รักษาคนป่วยและช่วยเหลือคนอื่น และหนูสัญญาว่าจะ ตั้งใจเรียนเพื่อจะได้เป็นพยาบาลอย่างที่ตั้งใจค่ะ

เสียงปรบมือดังขึ้น เด็กหญิงเดินออก แล้วเด็กหญิงคนต่อไปก็เข้ามายืนหน้าชั้น จากนั้นภาพก็เร่งเร็วขึ้นและมีภาพซ้อนกันของเด็กคนอื่นๆที่มาหน้าชั้น

เสียง

ผมอยากเป็นตำรวจครับ จะได้จับผู้ร้าย หนูอยากเป็นคุณครู ผมอยากเป็นทหาร หนูอยากเป็น หมอ พยาบาลค่ะ ทหารครับ ตำรวจครับ

หลังจากที่เด็กชายคนสุดท้ายก้าวออกไป เขาออกไปมายืนหน้าชั้น อ่านเรียงความของตัวเองด้วยความมั่นใจและเสียงอันทรงพลัง

เขา

โตขึ้น ผมอยากเป็นคนขับมอเตอร์ไซค์รับจ้างครับ

เงียบไปทั้งห้อง ทุกคนอยู่ในอาการง

ผมพูดประโยคนั้นในวัยแปดขวบอย่างบริสุทธิ์ใจ ยังจำบทกวีที่แถมทำยในตอนจบได้ดี

...ขับรถดีนั่งสบาย ขับร้ายตายแน่

ขับแย่รถพัง ขับระวังปลอดภัย

ขับไวดวงคู่   ขับไม่ดูลงคลอง

ขับไม่มองขึ้นเกาะ   ขับไม่เหมาะหัวขาด

ขับประมาทเป็นผี   ขับไม่ดีอย่าขับ....

ไม่มีใครปรบมือหลังพูดจบ

กว่าจะรู้ว่านั่นไม่ใช่อาชีพในฝันหรือควรฝันสำหรับเด็กๆก็ตอนอายุสิบขวบ

ก่อนหน้านั้นตอนอยู่บนูบาลผมก็ฝันอยากเป็นชาวนาเพราะจะได้เป็นกระดุกสันหลังของชาติ เหมือนอย่างพ่อ มาเปลี่ยนใจอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติตอนอยู่ปทุมทก มัธยมสองอยากเป็นทหาร ก่อนจะมาฝันอยากเป็นนักเขียนตอนอยู่มัธยมห้า สงสัยตัวเองเหมือนกันว่าโตขึ้นกว่านี้ยังอยากจะเป็นอะไรอีกไหม

เมื่อมองย้อนไปยังวันวัยของการคิดฝัน ผมพบความเชื่อมโยงบางอย่างระหว่างความจริงกับความฝัน อยากเป็นชาวนาตามอย่างพ่อ อยากเป็นนักกีฬาทีมชาติเพราะช่วงนั้นไทยเป็นเจ้าภาพเอเซียเกมส์ อยากเป็นทหารเพราะเห็นทหารแต่งตัวเท่ ผมรู้จักไม่กี่อาชีพ ยังเคยคิดว่าในโรงพยาบาลมีแค่หมอกับคนป่วย เพิ่งจะมารู้ความจริงว่าในโรงพยาบาลคนที่ใส่ชุดขาวนั้นมีมากกว่าหนึ่งอาชีพก็ตอนจะเข้ามหาลัย อาชีพบางอาชีพ เช่น นักกายภาพบำบัด ผมก็เพิ่งจะมารู้ว่ามีอาชีพนี้ในโลกก็ตอนที่เข้ามาเรียนมหาลัยและได้รู้จักเพื่อนที่เรียนสาขานี้

คิดตั้งคำถามกับตัวเอง ใช่หรือไม่ว่าเด็กๆควรจะได้เห็นและรู้จักโลกที่กว้างพอเพื่อที่เขาจะได้มีโอกาสที่เลือกและการตัดสินใจได้อย่างหลากหลายหลาย เพื่อเส้นทางชีวิตจะได้ไม่ผิดพลาด

จุดประกาย

มันเริ่มขึ้นในห้องเรียนภาษาไทย หลังคำทักทายคุณครูตามปกติ ครูก็ถือกระดาษมาปึกหนึ่ง มายืนที่หน้าชั้นเรียน อ่านชื่อนักเรียนทีละคนแล้วแจกกระดาษคืนตามรายชื่อนั้นๆ

เพื่อนๆต่างทยอยออกไปรับความเรียงของตนเองคืน ในขณะที่ผมกำลังเฝ้ารอชื่อตัวเองอย่างใจจดจ่อ กระดาษนั้นค่อยลงทุกขณะ หัวใจว่างงานที่ส่งครูไปอาจปลิวหาย

จนถึงแผ่นสุดท้าย จึงเป็นชื่อผม

“ศทาวุธ ออกมาหน้าชั้นหน่อย”

หัวใจเต้นราวจะกระเด็นออกมาจากอก

“อ่านให้เพื่อนฟังหน่อย”

ผมรับความเรียงมาแล้วก้มหน้าก้มอ่าน

....ข้าพเจ้าเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ เราทำศึกกันทุกเช้า ศัตรูจู่โจมเข้าสู่ทุกอณูในร่างกายของข้าพเจ้า เส้นเลือด หัวใจ สมอง มันมีอำนาจมากพอที่จะให้ข้าพเจ้าเพื่อฝันต่อไปโดยไม่สนใจนาฬิกาหรือพระอาทิตย์ ภาพฝันที่มีหญิงที่ตนแอบปลื้มอยู่ด้วย ทุกอย่างดูง่ายไปหมด กระทั่งการบอกรักที่ดูยากลำบากในความจริงก็หลุดปากออกมาอย่างง่ายดาย จ้องตา ส่งยิ้ม จับมือ **ติกๆ ติกๆ** เสียงไม้กระทบทุ้มมาจากพื้นด้านล่าง แล้วตามด้วยเสียงผู้หญิงวัยสามสิบกว่า เสียงเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้ยินในทุกเช้า และเป็นเสียงเดียวที่เอาชนะความขี้เกียจในตัวข้าพเจ้าได้เพราะไม่เช่นนั้นแล้วไม้ที่ใช้กระทบพื้นอาจกลายเป็นไม้เรียว

ข้าพเจ้าขยับตัวขึ้นมาหาและบิดขี้เกียจอย่างมีความหวังว่ามันจะกระเด็นหลุดออกไปจากร่างกายได้บ้าง แต่ไม่เลย มันกลับกระจายตัวไปทั่วร่างกายมากขึ้น

ข้าพเจ้าสนิทกับตัวซีที่เกียจมากขึ้นและดูเหมือนว่ามันจะออกลูกออกหลานมากขึ้นทุกวัน ตัวซีที่เกียจพันธุ์ใหม่เริ่มทำงานในทุกสถานการณ์ของชีวิต โดยเฉพาะช่วงเวลาทำการบ้าน อ่านหนังสือ ชัยชนะของตัวซีที่เกียจจบลงด้วยการหลับของข้าพเจ้า....

ความเรียงเรื่องนั้นชื่อ ชีวิตของข้าพเจ้า

อ่านจบ เสียงปรบมือดังก้องห้อง ผมเงยหน้าขึ้นมาเป็นครั้งแรก มองทุกคนอย่างงงๆ แต่รอยยิ้มที่ส่งมานั้นบ่งบอกความหมายบางอย่างที่ทำให้ผมยิ้มตอบโดยอัตโนมัติ

“อืม ภาษาอิสระดี มีพรสวรรค์ที่จะเขียนหนังสือได้ดีนะ ” ครูภาษาไทยคนแรกที่เอ่ยปากชมงานเขียนผม ประโยคนั้นฝังแน่นในความคิด

...ผมเก็บเอาแรงบันดาลใจการคำพูดครูมานั่งเขียนเรื่องสั้นอยู่บนโต๊ะหินอ่อน ทุกอย่างดูง่ายดายไปหมด ภาพในจินตนาการถูกแปลงเป็นตัวหนังสือ คำแล้วคำเล่า ไม่นานผมก็เขียนคำว่า จบ ลงในบรรทัดสุดท้าย ปิดสมุดลง เปิดออกมาอีกครั้งก็เป็นหน้าแรกของหนังสือ ผมเซ็นชื่อตัวเองอย่างบรรจงก่อนจะส่งให้หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า เธอยิ้มดีใจและกอดหนังสือนั้นไว้แนบอก....

นั่นคือภาพเพื่อ ความจริงคือผมคิดอยากเขียนหนังสือแต่ยังไม่เคยรู้จักหนังสือด้วยซ้ำไป เกิดมายังไม่เคยอ่านนิยายเลยสักเรื่อง

คำว่า พรสวรรค์ จากปากครูทำให้ผมพยายามมองหาวิธีที่จะดึงมันออกมา

ปากการาคาแพง สมุดราคาแพง กระทั่งการแต่งตัวให้เหมือนนักเขียน ถือสมุดปากกา ทำท่าทำทางด้วยความคิดว่ามันจะทำให้ผลงานของตนออกมาดี

อย่าว่าแต่ออกมาดีเลย แเค้ให้ออกมาเป็นชิ้นเป็นอันสักชิ้นยังไม่มี

ผมใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการคิดนามปากกาต่างๆ หยิบเอาชื่อของคนที่ไม่ชอบปลื้ม
มาผสมกับชื่อตัวเอง

เอาชื่อตัวเองเป็นชื่อหลักแล้วเอาชื่อคนรักเป็นนามสกุล

เอาคำแรกของชื่อตัวเองผสมกับคำคำหน้าหรือคำหลังของคนรัก

คิดว่าจะเซ็นอย่างไรให้มันสวย จะบอกคนอื่นอย่างไรเรื่องนามปากกาที่ใช้

“เธอคือแรงบันดาลใจของผมครับ”

วันแล้ววันเล่าที่ผมทำอยู่เช่นนั้น คิดว่าพรสวรรค์ที่มีอยู่ในตัวจะพุ่งออกมาสู่
แผ่นกระดาษ มันเป็นเหมือนการรอคอยพลังวิเศษเพื่อที่จะแปลงร่างเป็นอะไรสักอย่าง

แต่พลังวิเศษไม่ได้เหมือนการ์ตูนโดเรม่อนหรือยอดมนุษย์อย่างที่เห็นในทีวี

ถึงแม้จะมีโครงเรื่องในใจและเพิ่มมากขึ้นทุกวัน แต่ผมก็ไม่อาจจะเขียนให้จบได้เลยสัก
เรื่องเดียว

ตีบตันอยู่นานนับปี ความฝันก็ยังเป็นความฝันนานนับปีเช่นกัน

สิ่งที่น่าแปลกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อไหร่ก็ตามที่เราเฝฝืนถึงการพัฒนาตัวเองไปในทางใด
ชีวิตเราก็มักจะถูกดึงดูดเข้าไปหาสิ่งนั้นเสมอ เหมือนที่พี่ศุ บุญเลี้ยงเคยพูดไว้ว่า ตราบใดที่เรา
เดินอยู่บนถนนความฝันเส้นเดียวกันและยังไม่ทอดทิ้งมัน เราก็จะยังมีโอกาสพบกันอีกเสมอ

สำหรับคนอื่นแล้วผมไม่ทราบ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผมเป็นสิ่งยืนยันคำพูดดังกล่าว
นั้นได้ดี

ค่ายนักฝัน

หลังจากที่บอกตัวเองว่าอยากเป็นนักเขียน ผมก็มีโอกาสได้พบปะ รู้จักกับนักเขียน อาชีพอู้อยู่บ่อยครั้ง ครั้งแรกที่ค่ายนักเขียน จัดขึ้นโดยร้านอาหารตะวันแดง ผมจำชื่อค่ายเต็มๆ ไม่ได้ พยายามค้นหาจากสมุดบันทึก ก็จดไว้แค่ **ค่ายนักเขียน พ.ย. ๕๖** และได้เหตุการณ์ในวันนั้นไว้

....ข้าพเจ้าตื่นเช้ากว่าปกติ อาจจะช่วยความตื่นเต้นเพราะต้องเดินทางคนเดียวหรือไม่ก็ตื่นเต้นกับการจะได้พบกับนักเขียนตัวเป็นๆ

ลมหนาวทำให้อาการกั้วน้ำกำเริบอย่างหนักแต่ก็ต้องทนฝืนอาบเพราะเกรงเพื่อนจะเหม็นแต่

วิ่งผ่านน้ำสามชั้นภายในเวลาไม่ถึงนาที แต่งตัวรวดเร็วราวการแปลงร่างของซูเปอร์แมน

ข้าพเจ้าต้องเช็คคลมยาง ตึงโซ่และเตรียมอุปกรณ์ไว้เพื่อเกิดในกรณีฉุกเฉินแต่สัมผัสแรกที่จับโครงจักรยานนั้น รู้สึกราวกับตัวเองได้มีจักรน้ำแข็ง

ฝืนใจทำด้วยอาการสั่นไปทั้งตัว

แบกเป้ที่เตรียมไว้ขึ้นป่า ก้าวขวาวกันลงฮาน พาเจ้าจักรยานออกวิ่ง

เคลื่อนตัวเชื่องช้ามาได้ไม่นานทุกอย่างก็เริ่มเข้าที่ ร่างกายอุ่นขึ้น

แต่พื้นที่เขตหมู่บ้านออกมา หมอกหนาทำให้ข้าพเจ้ามองไม่เห็นทางไป นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าได้ปั่นจักรยานกลางสายหมอก โดดเดี่ยว แต่ก็โรแมนติกมิใช่น้อย....

ผมเขียนบันทึกนั้น ในตอนที่ไปถึงค่ายแล้ว

ภายใน/กระท่อม ร้านอาหารตะวันแดงสาดแสงเดือน/ กลางวัน

เด็กๆ รวบรวมหำสิบคนนั่งเป็นแถว ผู้ใหญ่ใจดีผู้จัดกิจกรรม คุณวีระศักดิ์ ชุขันธิน ผู้ที่เป็น
ทั้งกวี นักร้อง นักแต่งเพลง และโด่งดังจากการแต่งเพลงเด็กดอยใจดี เปิดงานด้วยคำพูด
เด็กน้อยก่อนสอนให้พวกเราร้องเพลงประจำค่าย

เพลงวันอาทิตย์

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เมื่อวานก็วันอาทิตย์

พรุ่งนี้ก็วันอาทิตย์ เมื่อวันก็วันอาทิตย์

เป็นวันอาทิตย์ทุกวัน

วันจันทร์เราก็ไปโรงเรียน

วันอังคารเราก็ไปโรงเรียน

วันพุธเราก็ไปโรงเรียน

วันพฤหัสบดีเราก็ไปโรงเรียน

วันศุกร์เราก็ไปโรงเรียน

วันเสาร์มีเรียนพิเศษ

วันอาทิตย์ทุกคนขึ้นบาน มีดอกไม้บานเต็มในหัวใจ

เป็นวันอาทิตย์ทุกวันได้ไหม ดอกไม้จะได้บานในใจคน

รอบสองร้อง วันจันทร์เราก็ไปทำงาน จนถึงวันเสาร์ทำงานพิเศษ

แล้วรอบต่อไปก็เปลี่ยนเป็นภาษาอื่นๆ เขมร ลาว อังกฤษ

ทุกคนทั้งข้าทั้งงในในความหมายที่ซ่อนเอาไว้ในเพลง

ผมจำเพลงนี้ได้ขึ้นใจและยังนำร้องเล่นจนถึงทุกวันนี้

ค่ายนักเขียนในครั้งนั้น มีวิทยากรที่เป็นนักเขียนอาชีพมาให้ความรู้มากกว่าสิบคน เนื่องจากตอนนั้นผมยังไม่เคยอ่านหนังสือเลย ผมจึงจำไม่ได้ว่ามีใครบ้าง แต่โดยรวมแล้วจะเป็นนักเขียนแนวเพื่อชีวิตเป็นส่วนใหญ่

ผมบันทึกเหตุการณ์ครั้งนั้นเอาไว้ว่า

...มันเป็นครั้งแรกในชีวิตเลยก็ว่าได้ที่ข้าพเจ้ามีโอกาสได้เจอนักเขียน วันแรกไม่มีอะไรมากนักนอกจากการแนะนำตัวนักเขียน และการบรรยายเล็กน้อยถึงจุดเริ่มต้นในการเขียนหนังสือ ซึ่งโดยรวมแล้วก็สรุปได้ว่า เริ่มจากการอ่านมาเรื่อยๆ

ข้าพเจ้าตื่นเช้าเพราะอากาศหนาวไปนั่งสนทนารอบกองไฟกับบรรดานักเขียน ไม่รู้ว่าเหมือนกันว่าพวกเขาชื่ออะไรมีผลงานอะไร รู้แค่พวกเขาเขียนหนังสือและเคยตีพิมพ์มาหลายเล่ม ข้าพเจ้าอยากมีงานเขียนตีพิมพ์บ้างเช่นกัน

นักเขียนท่านหนึ่งถามข้าพเจ้าว่าชอบงานเขียนของใครเป็นพิเศษหรือป่าว ข้าพเจ้าตอบไปว่า จิตร ภูมิศักดิ์ นั้นไม่ใช่เพราะเคยอ่านงานของจิตร แต่เคยได้ยินชื่อจากเพลงของวงคาราวาน เมื่อได้ยินคำถามต่อไปว่าเพราะอะไร ก็ได้แค่เงิบและตอบว่าไม่รู้เหมือนกัน

รู้สึกท้อใจอย่างบอกไม่ถูกที่จะฝันถึงงานเขียนหนังสือ เพราะข้าพเจ้าไม่เคยอ่านหนังสือเลย

ดูเหมือนค่ายนี้จะไม่ได้บอกอะไรกับข้าพเจ้ามากไปกว่า ให้ไปอ่านหนังสือ บางครั้งยังแอบคิดในใจเลยว่า เขาคิดจะโฆษณาขายหนังสือกันหรือป่าวเพราะเห็นชนหนังสือมาวางแผงด้วย

ข้าพเจ้าไม่ได้ซื้อติดมือสักเล่ม เพราะไม่ได้เตรียมเงินมา

เห็นเพื่อนที่มาเข้าค่ายด้วยกันแล้วพลันนึกขึ้นในใจว่า พวกเขาก็คงฝันอยากเป็นนักเขียนเช่นกันจึงมาค่ายนี้ พวกเขาคงอ่านหนังสือกันมามากกว่าข้าพเจ้าและเขาคงเก่งกว่าข้าพเจ้าเป็นแน่

มันจะยังทันกาลไหมหากคิดจะเริ่มต้นกับการอ่านหนังสือในวันนี้.....

มองย้อนกลับไปในวันนั้นแล้ว ผมรู้สึกที่ตัวเองออกเดินบนเส้นทางฝันซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น ผมน่าจะรู้จักโลกหนังสือโลกวรรณกรรมตั้งแต่อยู่ชั้นประถม ผมน่าจะรู้ก่อนหน้าว่าโลกนี้มีนักเขียนด้วย

ถึงรู้ตัวว่าออกเดินซ้ำแต่ผมก็ไม่ซ้กซ้ำที่จะก้าวเดิน

ครั้งแรกของชีวิต

เมื่อบรรดานักเขียนเอ่ยปากราวจะเป็นคำเดียวกันว่า ต้องเป็นนักอ่านก่อนจึงจะเป็นนักเขียนได้ ผมจึงตัดสินใจจะพาตัวเองเข้าไปยังโลกอีกใบที่ไม่เคยสัมผัส

วาดแผนขึ้นในใจว่าตัวเองเดินเข้าไปในห้องสมุดแล้วหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านอย่างเมามันส์ ทุกอย่างดูสมบูรณในความคิดแต่เอาเข้าจริง ผมเดินเฉยๆไปเฉยๆมา กล้าๆกลัวๆอยู่หลายวัน บอกไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

มันเป็นเรื่องที่แปลกมากสำหรับมนุษย์ ทุกคนอยากจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีกว่า แต่ในขณะเดียวกันเราก็มักกลัวที่จะเปลี่ยนแปลงเช่นกัน และยังปล่อยเวลาให้ผ่านไปมากเท่าไร ความกลัวก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น วิธีการที่ดีที่สุดในสถานการณ์นี้คือ การกล้าที่จะตัดสินใจและทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ

การเข้าห้องสมุดอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่ของคนทั่วไปที่เป็นนักอ่าน แต่สำหรับผมแล้ว มันคือการทำลายความเชื่อ ทศนะคติดั้งเดิมของตัวเองชนิดพลิกฝ่ามือ

ผมเกิดมาในสังคมที่มองคนอ่านหนังสือเป็นเหมือนตัวประหลาด โดยเฉพาะเด็กผู้ชายที่ชอบอ่านหนังสือมักถูกมองว่าเป็นตุ๊ด เป็นเด็กเรียน เป็นพวกแปลกแยก ไม่มีใครชมชอบ ชีวิตนักอ่านเท่าไรหรืัก เราชื่นชอบการโลดโผนซะมากกว่า ภาพของห้องสมุดสำหรับผมจึงมีอยู่เพียงในจินตนาการ

....**ทุก**อย่างดูเจียบขริ่ม ได้ยินเพียงเสียงเปิดหนังสือ ทำผู้แปลกหน้าอย่างข้าพเจ้าเดินเข้าไปด้วยความเบา หวังเกรงว่าผีทำที่ย่ำลงพื้นนั้นจะไปรบกวนสมาธิและจินตนาการของบรรดานักอ่าน ข้าพเจ้าลัดเลาะเข้าไปในทางเดินระหว่างชั้นหนังสือ ละไล้สายตาไปตามสัน

หนังสือที่วางเรียงอย่างเป็นระเบียบ ในขณะที่มือของข้าพเจ้ากำลังดึงหนังสือออกจากชั้นนั้น
หนังสืออีกเล่มก็เกาะติดออกมาด้วย

ตุ๊บ เสียงหนังสือหล่นลงพื้นก้องไปห้องห้องสมุด ทุกคนพร้อมใจกันหันมามองชาย
แปลกถิ่น สายตาความไม่พอใจยิ่งตรงเข้าหัวใจจนแทบอยากจะมุดดินหายไป....

นั่นคือภาพในหัวของคนที่ไม่เคยสัมผัสห้องสมุดอย่างแท้จริง

บทเรียนจากเรื่องนี้คือการพยายามเขียนในสิ่งที่ตนเองไม่รู้ หลายครั้งที่ผมคิดเอาเองว่า
มันคงเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วเขียนมันออกมา ผลตามที่มาคือการแสดงความโง่ ผมยังแสดง
ความโง่ในอีกหลายเรื่องในเวลาต่อมา

หลังจากที่บอกตัวเองอย่างแน่วแน่ว่าจะอ่านหนังสือแล้ว ผมก็ผลัดประตูเข้าห้องสมุด
ใจยังเต้นแรงแต่ก็พยายามบอกตัวเองให้สงบ

ทันทีที่เปิดประตูเข้าไป ความจริงก็ปรากฏตรงหน้า ผมแทบจะถอยออกมานึกว่าเข้า
ห้องผิด ถึงแม้จะมีป้ายห้ามใช้เสียง แต่พูดคนในห้องสมุดก็ดูจะมีเรื่องราวต้องคุยกันมากกว่า
ปกติ เสียงนั้นเงียบลงเมื่อเสียงบรรณารักษ์ตะโกนลั่น ผ่านไปราวสามนาทีคลื่นเสียงก็ก่อตัว
ขึ้นใหม่ และเงียบลงอีกเมื่อบรรณารักษ์ตะโกนลั่น บรรยายภาศวนเวียนอยู่เช่นนั้น ตลอดช่วงพัก
เที่ยง

การเข้ามาในโลกที่ไม่เคยรู้จักทำให้ผมรู้สึกราวกับว่าตัวเองกำลังเดินทาง ไม่รู้จะพา
ตัวเองไปอยู่ส่วนไหนของโลกใบเล็กนี้

หนังสือแต่ละเล่มแต่ละหมวดเหมือนคนแปลกหน้า

ความคิดของผมในตอนนั้นคือ หนังสือทุกเล่มมันก็เหมือนกันหมด ผมจึงเลือกเดินไปยังชั้นหนังสือที่ไม่มีคน เดินดูหนังสืออยู่นานแต่ก็ไม่ได้หยิบมาอ่านสักเล่ม ออกจากห้องสมุดมาพร้อมกับคำพูดในใจว่า ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจเลย

หลังจากนั้นผมก็เข้าห้องสมุดอีกหลายครั้งเพราะได้แรงบันดาลใจใหม่ในการเข้าห้องสมุด “หญิงสาวในห้องสมุด”

เล่าแล้วมันจะเหมือนนิยาย นอกจากพระสวรรค์และพระแสง กำลังใจและแรงบันดาลใจก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน

เหมือนภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริงเรื่อง River Runs Through หรือ สายน้ำ ลูกผู้ชาย ในชื่อไทย เรื่องราวของผู้ชายที่เกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ในการพายเรือ ชีวิตเริ่มแรกของการพายเรือค้าเหล้าเถื่อน ด้วยความที่เป็นคนพายเรือเร็วจึงไม่เคยถูกตำรวจไล่ทัน ต่อมาเขาก็มีโอกาสได้ไปแข่งขันพายเรือและกลายเป็นแชมป์ ฉากที่ผมจำได้ดีที่สุดในเรื่องนี้คือการฝึกฝนอย่างหนักและที่สำคัญคือกำลังใจจากคนรัก ชีวิตผมก็เช่นกันผมต้องการกำลังใจ

เธอผู้เป็นแรงบันดาลใจ

เผลอรู้จักผมในค่ายรักการอ่าน ซึ่งจัดต่อเนื่องจากค่ายนักเขียนที่ตะวันแดงแต่คราวนี้มาจัดที่โรงเรียน วิทยากรยังคงเป็นชุดเดียวกันและพูดประโยคที่คล้ายๆกันเหมือนค่ายก่อน

เราอยู่กลุ่มเดียวกัน ผมจำเธอไม่ได้ แต่เธอจำผมได้

เธอเรียกผมว่า พี่น้องเบิร์ด นั่นเป็นเพราะผมแนะนำตัวเองในตอนเช้ากลุ่มว่าชื่อ้องเบิร์ด มันเป็นชื่อที่ดูแปลกประหลาด แต่ก็นั่นแหละเหตุผลที่ทำให้ผมประทับใจเธอ อย่างตราตรึง

ผมรู้ว่าเธอชอบเข้าห้องสมุด และรู้ว่าที่ประจำของเธออยู่ตรงไหน ผมจะเลือกนั่งในโต๊ะที่ห่างออกไปแต่มีทิศทางในการมองเห็นเธอได้ตลอดเวลา นัยว่าเธอก็อาจจะมองเห็นผมเช่นกัน

ความรักเป็นสิ่งที่ดีและมักจะนำพาเรื่องดีๆมาให้เสมอ แล้วความรักก็บังเอิญพาผมมานั่งในมุมวรรณกรรม

การนั่งในห้องสมุดโดยไม่หยิบหนังสือมาวางตรงหน้ามันก็คงเป็นเรื่องที่ดูแปลกประหลาดและเผยความในใจได้ง่ายจนเกินไป ผมจึงเลือกวรรณกรรมอย่างสุ่มเดาขึ้นมาอ่านเล่มหนึ่ง เล่มนั้นคือ เจ้าจันทร์ผมหอม ของ มาลา คำจันทร์ วรรณกรรมซีไรต์

ทั้งอาทิตย์นั้นผมพยายามอ่านนวนิยายเล่มนี้อยู่เล่มเดียว ไม่จับสัปดาห์ ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าหนังสือมันอ่านยากหรือว่าสมาธิของผมมันว้าวแต่เพื่อฝึนอยู่กับการอ่านเธอที่นั่งอยู่ตรงข้าม

สิ่งที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นในวันสุดท้ายของสัปดาห์ เวลาใกล้เลิกเรียน เธอเดินตรงเข้ามาหาผม

“อ่านอะไรอยู่”

ผมพลิกหน้าปกหนังสือให้คุณ

“ยังไม่จบอีกหรือเห็นอ่านตั้งแต่วันจันทร์วะ”

ผมยิ้ม ไม่ได้ตอบอะไร เธอขอผมว่า อ่านจบเมื่อไหร่มาเล่าให้ฟังหน่อย และก็ขอนั่งด้วย

โชคดีที่ห้องสมุดเป็นที่ห้ามคุยกัน ผมเลยมีข้ออ้างที่จะผ่านความเขินอายนั้นไปได้

ผมไม่ได้อ่านนวนิยายเล่มนั้นอีกเลยจนเรียนมหาลัย ปีสามจึงได้กลับไปอ่านอีกครั้ง
อ่านจบแต่เธอไม่ได้มาให้ผมเล่าให้ฟังแล้ว

ด้วยความรู้สึกที่มองว่านิยายทำไมมันอ่านยากจังวะ ทำให้ผมเลือกอ่านบทกวีซึ่งมี
ข้อความสั้นๆอ่านแปบเดียวก็จบ

ไม่ได้รู้ว่ามันคืออะไรขอแค่อ่านจบเป็นพอ

อ่านหนังสือไม่จบไปหลายเล่ม

หนังสือเล่มแรกที่อ่านจบ คือ รวมเรื่องสั้นและบทกวี **ฉันจึงมาหาความหมาย** ของ
วิทยากร เชียงกูล เหตุผลที่เลือกหยิบหนังสือเล่มนี้มาอ่านเพราะ บทกวีที่ชื่อว่า เพลงเถื่อนแห่ง
สถาบัน

ดอกหางนกยูงสีแดงฉาน   บานอยู่เต็มฟากสวรรค์

คนเดินผ่านไปมา   เขาตื้นตันหาสิ่งใด

ปัญญาמיชายที่นี้หรือ   จะแย่งซื้อได้ที่ไหน

อย่างที่ไก่หรรหรรราคาเท่าไร   จะให้พ่อขายนามาแลกเอา

.....

ฉันเยาว์ฉันเขลาฉันที่ม   ฉันจึงมาหาความหมาย

ฉันหวังเก็บอะไรไปมากมาย   สุดท้ายให้กระดาษฉันแผ่นเดียว.....

ผมได้ยืมวีซีดีนี้จากรักการอ่าน จึงได้ไปค้นหาฉบับเต็มๆมาดู พออ่านงานชิ้นนี้ทั้งเล่มแล้วผมก็ได้รู้จักคำว่าเพื่อชีวิต ได้รู้จักชีวิตนักศึกษาจากงานเขียนเล่มนี้

หนังสือเล่มต่อๆมาที่ผมอ่านก็จะเป็นบทกวีเป็นส่วนใหญ่

ผมชอบจังหวะของบทกวีเวลาอ่านและชอบที่จังหวะเหล่านั้นติดตัวยังอยู่ในหัวหลังอ่านจบ

เรื่องราวมันคงจะจบลงแค่นั้นหากหญิงสาวที่เรียกผมว่า พี่น้องเบิร์ต ไม่เข้าใจผิด เธอคิดว่าผมเป็นคนอ่านหนังสือเยอะ และยังคิดว่าผมจะเขียนบทกวีได้

เธอขอร้องให้ผมแต่งบทกวีให้

ความยุ่งยากใจโถมทับในทันที ระบบประสาทที่อยู่ในอาการสับสน

“ขอพี่หาแรงบันดาลใจก่อนนะ” ผมตอบไปอย่างเคยได้ยืมคนอื่นตอบ

พยายามที่จะเขียนบทกวีอยู่นาน แต่ก็เขียนได้อย่างมากแค่บทเดียวไม่เคยจะขึ้นบทที่สองได้

มีบทหนึ่งที่ผมเปิดเจอในสมุดบันทึก ไม่เกี่ยวกับความรักแต่เป็นบทแรกๆที่เขียนไว้

...*ความสับสนรุมเร้าเข้าฉนิก   กลางส่วนลึกของหัวใจที่ไฝ่ฝัน*

แม้จะผ่านเวลาผ่านคืนวัน   แต่ว่ามันยังสับสนและเพิ่มแรง....

เท่าที่จำได้ผมยังไม่ให้บทกวีเธอเลย ถึงแม้จะมีบางบทที่เขียนถึงเธอแต่ผมก็ไม่กล้าที่จะให้อ่าน

คิดถึงอยากเห็นหน้า   อยากสบตากันทั้งวัน

เบื่อเก็บเธอไปฝัน   แต่ไม่กล้าจะบอกเธอ

เธอผู้เรียกผมว่า พี่น้องเบิร์ด ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนหนังสือตั้งแต่วันนั้น ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา มันคงไม่ต่างจากคนทั่วไปที่ต้องการให้หญิงสาวที่ตนประทับใจเกิดความประทับใจตน ผมหวังว่าเธอจะประทับใจผมจากการที่ผมได้เป็นนักเขียน

ฐานชีวิต

วิทยุรูปทรงโทรทัศน์สีน้ำเงินเข้มขนาดเท่าฝ่ามือถูกย้ายไปมาหลายที่เพื่อหา
คลื่นสัญญาณ ผมนั่งตั้งใจฟังในบทเพลงเหล่านั้นและไม่พลาดโอกาสที่จะร้องตามในเพลงที่จำ
เนื้อได้ ที่ได้มีคลื่นเพื่อชีวิตที่นั่นจะมีแฟนรายการประจำเป็นผม

มันเหมือนนาฬิกาชีวิตที่ผมบันทึกเอาไว้ว่าช่วงไหนมีคลื่นเพื่อชีวิตบ้าง ผมจะไม่พลาด
แม้แต่คลื่นเดียว ไล่เรียงเวลาราวกับเป็นนักจัดผังรายการเอง กระทั่งหลังเที่ยงคืนผมก็จะตื่น
มาฟัง หากมีเพลงเพื่อชีวิต เพลงชนิดอื่นแทบจะไม่มีโอกาสได้ออกอากาศในวิทยุร่างโทรทัศน์
ของผมเลย

คำว่าเพื่อชีวิตของผมในเวลานั้นไม่ได้ตรงตามแนวคิดเพื่อชีวิตเพื่อประชาชนแต่อย่างใด
เลย หากแต่มันหมายถึงการแต่งตัวเลียนแบบนักร้องแนวเพื่อชีวิต ทำเสียงเลียนแบบนักร้องเพื่อ
ชีวิต และก็ใช้ชีวิตตามที่เห็นคนแนวเพื่อชีวิตเขาทำกัน

ผู้ชายม้าพาดคอ ไว้ผมยาว สะพายย่าม ต้มเหล้า ดูดกัญชา อย่างหลังเพื่อนผมทำ
เพราะมันได้แบบอย่างมาจากนักร้องเพื่อชีวิตบางท่าน มันคิดเอาเองว่าหากดูดกัญชาแล้วจะ
ร้องเพลงเพราะและเล่นดนตรีเก่ง ไม่ต้องบอกก็คงรู้นั่นคือความเข้าใจผิดชนิดหนึ่ง

ผมสะพายย่ามไปโรงเรียน และเลียนเสียงนักร้องเพื่อชีวิตได้หลายคน โดยเฉพาะคารา
บาว และพงษ์สิทธิ์ คัมภีร์ (ตอนนี้ทำไม่ได้แล้ว)

การอ่านวรรณกรรม ผมก็จะเน้นไปที่งานเพื่อชีวิตเป็นหลัก วิธีการเลือกก็ดูจากชื่อคน
เขียน อย่าง งานของ คมทวน คันธนู , ชาติ กอบกิติ , เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ซึ่งส่วนใหญ่จะ
เป็นงานในแนวเพื่อชีวิต

ผมยึดติดกับเพื่อชีวิตและปฏิเสชงานในลักษณะอื่นอยู่ตลอดและเพิ่งจะเริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อช่วงสองปีที่ผ่านมา...

...ข้าพเจ้าเพิ่งจะรู้ว่ายึดติดกับอะไรบางอย่างมากเกินไป ไม่เคยที่จะหันออกไปดูอย่างอื่นเลย มันทำให้โลกของข้าพเจ้าแคบลงเหมือนดั่งกบในกะลาครอบ

ครูโกไข่เล่าเรื่องนักเรียนดนตรีในประเทศญี่ปุ่นว่า ทุกคนจะได้เรียนพื้นฐานดนตรีทุกประเภทที่มีในโลก เพื่อว่าเขาจะรู้ว่าโลกนี้มีอะไรเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว หลังจากนั้นก่อนจะมาหัดแต่งดนตรีในแนวทางของตนเอง บางคนเลือกที่จะผสมผสานของเก่าเข้ากับของใหม่ สร้างสรรค์แนวทางใหม่ๆ หรือเลือกเดินตามขนบดนตรีคลาสสิก ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคน แต่พวกเขาเหล่านั้นล้วนได้ลิ้มรสและสัมผัสดนตรีมาแล้วทุกแนว

ข้าพเจ้าคิดถึงวิถีชีวิตของตนเอง ตั้งแต่เริ่มอ่านหนังสือมาก็ศึกษาเฉพาะงานที่เป็นแนวเพื่อชีวิตเท่านั้น ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่ได้ทำงานด้านดนตรีหรือเรียนทางด้านดนตรีก็จริง แต่แนวคิดนี้ก็คงไม่ต่างกันในงานประเภทอื่นๆ ยิ่งโดยเฉพาะงานเขียน รู้สึกว่าตัวเองพลาดที่จะได้ไปเรียนรู้เทคนิคและวิธีการต่างๆจากงานเขียนและศิลปะแนวอื่นๆ

ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองจำเป็นต้องศึกษางานอื่นให้มากขึ้น ไม่ควรจำเพาะเจาะจงว่าจะศึกษาแค่แนวเดียวอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นมาเพราะบางทีแนวที่คิดว่าใช้นี้ อาจจะเป็นการหลอกตัวเองอยู่ก็เป็นได้ บางทีการค้นหาแนวทางที่หลากหลายอาจช่วยให้ข้าพเจ้าได้ค้นพบแนวทางที่แท้จริงของตนเอง...

ผมทำสำเร็จอยู่เรื่องเดียว คือ ภาพยนตร์ ผมดูมันทุกแนวเท่าที่หาดูได้ และด้วยความอุปการะจากเพื่อนที่เรียนภาพยนตร์และสะสมแผ่นผีเป็นชีวิต ผมจึงได้ดูหนังอย่างหลากหลายสิ่งที่ตามมาหลังจากการได้ดูหนังที่หลากหลายประเภทคือ ผมมีแนวทางและเทคนิคในการที่จะเล่าเรื่องเพิ่มขึ้นจากเดิมมาก ยิ่งโดยเฉพาะเทคนิคที่นำไปใช้งานการทำหนังสั้น

สำหรับเรื่องอื่นแล้วผมประสบปัญหา กลืนไม่ลง มันเหมือนการกินอาหารที่ไม่ถูกปาก
กินได้แค่คำสองคำก็ไม่อยากกินต่อ

ผมตัดสินใจบอกเพื่อนในวันหนึ่งว่า “ช่วยส่งเพลงที่ชอบมาให้ฟังหน่อย” จำชื่อเพลง
ไม่ได้แต่จำความรู้สึกในตอนนั้นได้ ผมต่อต้านอย่างหนัก มีคำถามเกิดขึ้นในใจ มันเพราะยังงัวะ
ฟังแล้วปวดหัว ความรู้สึกนี้ทำให้ผมนึกถึงครั้งที่หัดอ่านหนังสือ อ่านงานที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน
ในชีวิตแต่ต่อมาพออ่านมากขึ้นผมก็สามารถเข้าใจงานเขียนของคนอื่นๆได้มากขึ้นตามมา

...ผมแปลกใจตัวเองเหลือเกินว่า ผมหลงรักผู้หญิงคนหนึ่งได้ไง ขนาดเพลงที่เธอฟังผม
ยังไม่เข้าใจ แล้วผมจะไปเข้าใจเธอได้อย่างไร....(ส่วนหนึ่งจากบันทึก)

แนวคิดในเรื่องนี้ยังผลไปสู่การพยายามวางรากฐานของตัวเองที่กว้างขึ้น

...ข้าพเจ้าพบความจริงข้อหนึ่งว่า การพัฒนาชีวิตมันก็ไม่ต่างอะไรจากการก่อ
ทราย ยิ่งเราต้องการให้ยอดสูงเท่าไร เราจึงต้องสร้างฐานให้กว้างเท่านั้น

สิ่งสำคัญที่ข้าพเจ้าต้องมีคือ การเปิดใจรับสิ่งใหม่ๆ ข้าพเจ้าปิดกั้นตัวเองมานาน จน
ทำมีทัศนคติต่อเรื่องราวหลายอย่าง และผลที่ตามมาคือการกลายเป็นกบในกะลาครอบ

เริ่มต้นอาจจะยากสักหน่อยแต่ไม่นานข้าพเจ้าคงจะเข้าใจและรู้จักหลายอย่างมากขึ้น

ข้าพเจ้าน่าจะมีความรู้เรื่องนี้ตั้งแต่เด็ก น่าจะมีใครสักคนบอกมาบอกข้าพเจ้าตั้งแต่เด็ก
เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วฐานชีวิตของข้าพเจ้าคงกว้างกว่านี้เป็นร้อยเท่าพันเท่า

เพื่งนึกขึ้นได้ว่าถ้าไม่มีประสบการณ์ในการฟังเพลงที่หลากหลาย เวลาทำหนังสือแล้ว
ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเพลงแนวไหนมันเหมาะกับหนังสือที่กำลังทำ

การสร้างฐานชีวิตสำหรับข้าพเจ้าแล้วไม่ใช่แค่เรื่องเพลงเท่านั้น แต่ยังรวมถึง
ฐานความรู้อื่นๆ ที่จะมาเสริมสร้างงานตน เช่น จิตวิทยา รัฐศาสตร์ ปรัชญา ศิลปะ ฯลฯ

การก่อกองทรายหากก่อแบบไม่มีหลักกลางทุกอย่างคงพังลงง่าย ๆ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจจะ
ให้การเขียนหนังสือเป็นหลักกลางของชีวิต แล้วหาความรู้อื่นๆมาเสริมฐาน เพื่อว่ายอดเจดีย์
ชีวิตของจะได้สูงถึงดวงดาว

ส่วนผสมของความจริงและความฝัน

ผมพบตัวเองนั่งสานฝันอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์

นิ้วที่จิ้มลงบนแป้นพิมพ์นั้นบ่งบอกถึงการไร้ความชำนาญ ข้อความค่อยๆปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ ผมหยุดค้างและไม่อยากพิมพ์ต่อ ถ้ามองตัวเองในใจว่าทำไมฉันจึงมีความลับ เรื่องราวที่จะเขียนนั้นมันน่าอัศจรรย์ตรงไหน ผมตัดสินใจใช้เรื่องจริงของตัวเองเขียนเป็นบทหนังสือ และเรื่องสั้น แต่พอมีใครถาม ผมก็มักจะบอกว่าเรื่องแต่ง จินตนาการเอา

ภาพในบ้าน/กลางคืน

เริ่มภาพที่จอละครหลังข่าว ค่อยๆซูมออกเป็นภาพกว้างพ่อ แม่ ลูกสาว นั่งล้อมวงกินข้าว

ลูกสาว

พ่อหนูอยากได้อินเทอร์เน็ต

พ่อ

ทำไม

ลูกสาว

สองหมื่น

พ่อ

สองหมื่น มึงคิดว่าเงินมันหาง่ายมากหรอหรือน้ำ

ลูกสาววิ่งขึ้นบ้านไป

ภายใน/ห้องนอน/ต่อเนือง

ลูกสาวนอนร้องไห้คนเดียว พอกับแม่ทานข้าวต่อไม่ลง ไม่นานก็เคาะประตูเข้ามา
คุยด้วย ลูบหัวลูกสาว

แม่

สัญญากับแม่ได้ไหมลูก ว่าได้คอมมาแล้วลูกจะตั้งใจเรียน

ตัดไป

ภายใน/ห้องนอน/กลางวัน

ลูกสาวถือคอมเข้ามาในห้อง เปิดคอมเล่นในเน็ต ได้เพื่อนในเน็ตมากขึ้น ช้อนข้าวของ
หนังสือพิมพ์แทนความหมายของข้อมูลข่าวสารที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นโลกส่วนตัว

พ่อ แม่ เพื่อนๆ เดินเข้ามาเรียกน้ำ แต่น้ำก็ไม่สนใจใครเลย มีความสุขอยู่ในโลกส่วนตัว
นั้น

ความสุขจบสิ้นลงเมื่อเน็ตบู๊คที่เคยเล่นฟัง น้ำพบว่าตัวเองไม่เหลือใครเลยในโลกใบนี้
ทุกอย่างดูเคว้งคว้างว่างเปล่า

สารภาพตามตรงว่าหญิงสาวในเรื่องนั้นคือผม ขอคอมจากแม่มาแล้วก็ติดคอมไป
ช่วงเวลาหนึ่ง เกิดเหตุการณ์ระหว่างเพื่อนในห้องนอนเดียวกันที่ไม่คุยกันด้วยคำพูด ต่างคน
ต่างเล่นคอมและสื่อสารกับผ่านเฟซบุ๊ก ผมเลยสงสัยว่าถ้าวันหนึ่งไม่มีคอมเราจะกลับมาพูดกัน
ได้ดังเดิมไหม เราจะยังสื่อสารเหมือนมนุษย์ปกติได้ไหม

งานอีกหลายชิ้นที่ผมสร้างขึ้นก็มีล้วนมีส่วนผสมของความจริงเสมอ อย่างเช่นเรื่อง
หญิงสาวในอินเทอร์เน็ต ก็มีส่วนผสมของเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวผม

...มือสั่น ใจเต้นแรง สติฟุ้ง เสียงอื้ออึงของผู้คน รถยนต์และบรรดาเครื่องมือต่างๆ ผ่านเข้าสู่โสตประสาทผมอย่างไร้ความหมาย ความคิดนึกที่ไม่อาจห้ามได้วิ่งสู่วงเวลาที่ยังมาไม่ถึง กอดัน กังวล สับสน วุ่นวายในถ้อยคำและภาพเดิมๆที่คิดมาตลอดทั้งคืน ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยิ่งซ้ำยิ่งกังวล ยิ่งกังวลยิ่งคิดซ้ำ พยายามบอกตัวเองให้อยู่กับปัจจุบัน หายใจลึก ผึกยิ้มแต่ก็ยังไม่อาจสร้างความมั่นใจให้กับตนเองได้

เรานัดพบกันที่นี่ วันนี้ ในอีกไม่กี่ชั่วโมงที่จะถึง

ผมประทับใจในบทสนทนาที่ได้แลกเปลี่ยนกับเธอทุกคำคืนตลอดครึ่งปี ความเชื่อใจสนิทสนมสะสมเป็นความรู้สึกให้เรากลายเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน

หลายครั้งกับคำถามถึงจุดเริ่มต้นของการได้รู้จักกัน มันคือช่วงเวลาที่ผมไม่เคยลืม วันที่โลกเติมเต็มไว้ด้วยความเหงา ชีวิตถูกทำลายด้วยความเศร้าจนไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่ปรารภนาแห่งหัวใจเรียกร้องโหยหาใครสักคน พุดคุย รับฟัง ให้กำลังใจ แต่มันกลับกลายเป็นเรื่องยากเกินไปสำหรับผม

ความมืดมิดครอบคลุมถึงในฝัน จนกระทั่งวันที่เรื่องราวบางอย่างเดินทางเข้ามาในชีวิต ผมปฏิเสธมันอย่างรุนแรง ไม่เชื่อในถ้อยคำเหล่านั้น คำพูดจากปากใครต่อใครที่บอกเล่าเรื่องราวในอินเทอร์เน็ตว่ามีทุกอย่าง แม้แต่ความรัก ผมยืนหยัดในความเชื่อที่นั่นนั้นมาอย่างยาวนาน ตอบตัวไม่ได้เหมือนกันว่าทำไม ถึงวันนี้ก็ยังไม่กล้าเล่าให้ใครฟังว่าผมหาแฟนในกูเกิล

ความเหงาอย่างสุดขีดและเกินจะทนทำให้ผมตัดสินใจอย่างกล้าๆกลัวๆ พิมพ์คำว่า หาแฟน ลงในกูเกิล ความคิดในตอนนั้นมองว่ามันเป็นเรื่องที่แสนโง่แต่ผมกลับต้องนั่งงั้น ตื่นตะลึงหลังการคลิกค้นหา

คนกว่าครึ่งโลกกำลังเหงาและต้องการความรัก พวกเขาмаาค้นหามันในโลกอีกใบ เว็บไซต์มากกว่าร้อยจึงกลายเป็นแคตตาล็อกเล่มใหญ่ รูปร่าง หน้าตา น้ำหนัก ส่วนสูง การศึกษา รวมถึงถ้อยความในใจ

เหงา อยากมีเพื่อน

ต้องการคนรู้ใจ

อกหัก อยากมีใครสักคนที่จริงใจ

ใครสักคนที่รักจริง หวังแต่ง

แม้กระทั่งการแสดงความอ่อนโยนก็ยังมีปรากฏมากมาย ผมไม่เข้าใจในความคิดของคนเหล่านั้น บางขณะก็พลั้งนึกว่าพวกเขาไม่ได้มีตัวตนอยู่ในชีวิตจริงแต่ผมต้องการความรักและโหยหามัน

ผมเลือกจากหน้าตา อายุและข้อความที่โพสต์ จำไม่ได้ว่าก็คนที่เลือก บทสนทนาในลักษณะถามตอบ ชื่ออะไร อายุเท่าไร ทำอะไร กินข้าวหรือยัง สบายดีไหม เกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วนในแต่ละคำคืน สุดท้ายเราก็ไม่รู้จะคุยอะไรกัน เจียบหายไปในที่สุด แต่สำหรับเธอคนนี้ การคุยกันผ่านเอ็มเอสเอ็นมันได้กลายเป็นสิ่งที่พิเศษสำหรับผม รู้สึกสนิทกันตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้คุย เรามีบางอย่างที่เหมือนกัน มีหลายอย่างที่ผมอยากเล่าให้เธอฟังและฟังที่เธอเล่าชีวิตที่แสนเหงาถูกเปลี่ยนเป็นการเฝ้ารอเวลาเย็น เธอจะมาพร้อมคำทักทาย หวาดดี ดีๆ ดีจ้า ทำไรอยู่ ทานข้าวยัง หรือไม่ผมก็ทักทายเธอไปอย่างนี้เช่นกัน เคยคิดที่จะหาคำทักทายใหม่ๆแต่ก็จนปัญญาที่จะนึกออก

เราแลกเปลี่ยนเรื่องราวในชีวิตของกันและกัน เศร้า หัวเราะ ร้องไห้ ตักเตือน ให้กำลังใจ มีความสุข ยิ่งผ่านวันผมก็ยิ่งรู้สึกถึงสายใยที่เชื่อมเราไว้แน่นเหนียวแน่นขึ้นทุกวัน

ผมรักเธอและอยากขอเธอเป็นแฟนแต่ก็ยังไม่กล้าพอ หลายครั้งที่พยายามพิมพ์คำพูดนั้นออกมาแต่ก็ลบมันไป สุดท้ายมันก็ยังคงเป็นคำพูดที่อยู่ในใจ

เธอเป็นคนอ่อนขอนัดเจอในห้างที่ผมไม่เคยรู้จักและผมกำลังนั่งรอ

ผู้คนรอบกายคลื่นไหวประหนึ่งการพัดปลายนกของจิตร รวดเร็ว หลากหลาย ซบซ้อน ซุกซ่อน ผมกลับดำเนินชีวิตไปในทิศทางตรงกันข้ามกับสิ่งเหล่านั้น สัมผัสสู่ถึงการเคลื่อนไหวอันแสนช้าของเวลา ยิ่งผมอยากให้มันเดินเร็วเท่าไรมันก็ยิ่งเดินช้ามากขึ้นเท่านั้น ผมได้นั่งฟังเสียงหัวใจตัวเองที่หลบเสียงทุกเสียงอยู่รอบทิศ

ความตื่นเต้นทำให้ผมนอนไม่หลับ แม้ร่างกายจะล้าแต่ก็ไม่อาจจะหลับลงได้ ฝ้า
ครุ่นคิดถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในเช้าวันนี้ บางขณะก็สุข บางขณะก็เครียด

จินตนาการถึงเสียงหัวเราะและรอยยิ้มของเธอ นึกถึงภาพตัวเองเวลาที่อยู่ตรงหน้าเธอ
ผมอาจจะขอจับมือเธอ เราอาจไปนั่งที่ไหนสักแห่งในมุมส่วนตัว คิดเลยเถิดไปถึงการได้ไปต่อ
ที่ห้องเธอแต่สำนึกดีภายในใจผมก็บอกว่ายังไม่ถึงเวลาอันสมควร

ผมกังวลว่าจะทำตัวถูกไหม จะกล้าพูดกับเธออย่างที่คุณคิดใหม่เพราะมันไม่ได้ง่ายเหมือน
ในเอ็ม

สำหรับการนัดพบหญิงสาวครั้งแรกในชีวิตนี้ผมมาถึงก่อนเวลาเกือบสองชั่วโมง ไม่รู้ว่า
จะรอที่ไหน ไม่รู้จะทำอะไร เดินเข้าไปในห้างก็ไม่รู้แวะร้านไหน สุดท้ายจึงมาหยุดอยู่บริเวณที่
นั่งพัก มองผู้คนผ่านไปมา มองป้ายโฆษณาแล้วหันมามองนาฬิกาในข้อมือตัวเอง ทำในสิ่ง
เดิมๆซ้ำไปซ้ำมาจนไม่รู้จะมองอะไร คิดจะมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ใกล้ๆก็เกรงจะถูกมองว่าเป็น
โรคจิต จะมองไปยังร้านค่านานเกินไปก็เกรงเจ้าของร้านคิดว่าเราอยากได้หรืออยากจะทำ
บางขณะผมก็แสร้งทำเป็นคุยโทรศัพท์ แสร้งว่าเล่นเกมแล้วก็กลับมามองนาฬิกา

นับครั้งไม่ถ้วนกับการจ้องเข็มเวลา ยาวนานนี้ทำให้ผมเครียดจนอยากจะโทรไปเลิกนัด
อ้างเหตุผลว่า ติดธุระด่วนหรือป่วยไม่สบาย ท้องเสีย แต่แล้วผมก็ขมขื่นกับความคิดเหล่านั้น
ไป ผมอยากเจอเธอ อยากคุยกับเธอ อยากให้วันนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่เราจะได้พบกันในครั้งต่อไป
อาจเป็นช่วงล่อยกระทง ปีใหม่ วาเลนไทน์ สงกรานต์ ภาพฝันฉายชัดขึ้นในจินตนาการ

ฉับพลัน ภาวค์สลาย สะดุ้งตกใจเมื่อเสียงโทรศัพท์ดัง ไม่กล้าที่จะรับสายทันที
ปล่อยให้โทรศัพท์ดังอยู่พักใหญ่จึงกดรับสาย

“อยู่ที่ไหน”

ผมนิ่งไปกับน้ำเสียงนั้น มีนางอยู่พักใหญ่ ไม่รู้ตอบอย่างไรจึงตอบว่า “อยู่ในห้าง”
แล้วเธอกลับว่าอยู่ที่ไหน เธอเอ่ยชื่อร้านที่ผมไม่รู้จักยังไม่ทันจบก็บอกว่า “อ้อเจอแล้ว”

ผมพยายามมองหาผู้หญิงที่กำลังโทรศัพท์ เธอในชุดเสื้อลายขวางขาวดำ กระโปรง
บานน้ำเงินเข้ม รองเท้าส้นสูง ผมหยักศกสีทองประกายม่วง โบกมือแล้วเดินตรงมายังผม

“ตื่น ” เธอเอ่ยขึ้นทันทีที่หยุดยืนตรงหน้าผม

“อืม”

“มานานยัง”

ผมส่ายหน้ายิ้มปนหัวเราะเขิน “เพิ่งมาถึง”

เธอเลิกคิ้ว ยิ้ม “ไปไหนกันดี”

“ไปไหนกันดี”

“ไม่รู้สิ”

“เป็นผู้ชายยังไงนิ ให้ผู้หญิงคิด”

เงิบชั่วคราว

“งั้น... กินอาหารญี่ปุ่นกัน”

“อืม”

เราเดินคู่กันไปในหมู่คนนั้น ผมปล่อยให้เธอเยื้องหน้าไปเมื่อต้องหลบผู้คนที่สวนทาง
มา จังหวะหัวใจที่เต้นผิดยังคงหน่วงหนักราวจะกระดอนออกมา ผมงุนงงในความรู้สึกตัวเอง
นับตั้งแต่วันแรกที่ไต่ยีนเสียงเสียงจากโทรศัพท์ วินาทีแรกที่มองเห็นเธอจากกระยะไกล
วินาทีแรกที่มองเห็นเธอในระยะประชิดตัว ผมงุนงงจนถึงวินาทีนี้

เธอเลือกมูมในชุด สั่งอาหารสองสามอย่างที่ผมไม่รู้จัก ผมเลือกสั่งตามเธอ เธอขอให้
สั่งอย่างอื่นจะได้แลกกันทาน ผมจึงขอให้เธอสั่งที่อยากจะทำทาน

“ทำไมไม่ค่อยพูดเลย” เธอเอ่ยถามผม

“เราพูดไม่ค่อยเก่ง”

“ทีในเอ็มเห็นพูดมาก”

ผมยิ้มและเงยไป ในใจนึกถึงคำตอบแต่ไม่กล้าพูดออกไป

อาหารทยอยเสิร์ฟ เธอเลื่อนบางส่วนมาทางผม มันเป็นการทานข้าวที่เรียบง่ายอีกวันหนึ่งในชีวิตผม ผมมองหน้าเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า นึกถึงหญิงสาวที่เคยคุยด้วยในทุกคำคืน ไม่ใช่เธอที่นั่งอยู่ตรงนี้ มีบางส่วนที่เหมือนว่าจะเป็นเธอที่ผมรู้จัก แต่ไม่ใช่ น้ำเสียง จังหวะท่าที ลีลา ล้วนต่างไปจากหญิงสาวที่ผมเคยรู้จัก สับสนและครุ่นคิดกับเรื่องที่เกิดขึ้นจะไม่มีสมาธิรับรู้รสชาติอาหาร

ผ่านช่วงเวลาบนโต๊ะอาหารนั้นไปด้วยความเงียบกว่าจะมีบทสนทนา

“ไปไหนกันต่อ” เธอถามขึ้น หลังจากทีอาหารหมด

“ไม่รู้สิ”

“แล้ววันนี้ วางใหม่นิ”

“ที่ก็ไม่ค่อยว่าง มีงานนิดหน่อย” ผมตอบไปทั้งที่ตัวเองไม่ได้มีธุระอะไร ผมเพียงแค่อยากจะหนีไปจากที่นี่ หนีความรู้สึกนี้

เธอลงอ่านความรู้สึกผมออกจึงบอกว่ามีธุระเหมือนกันเดี๋ยวจะรีบกลับ

เราจากกันราวกับคนที่ไม่เคยรู้จัก แวะทักทายใต้ถ้ำทางแล้วเดินจากไป หากแต่สิ่งที่ยังวนเวียนอยู่ในหัวใจและสมองของผมไม่ได้หายไปเพียงเพราะการเดินจาก มันยังทวีความสับสนขึ้นทุกขณะ ความรู้สึกเดียวดายว่าเหวโหมสุใจอีกครั้ง

ภาพและเสียงของผู้หญิงสองคนที่รู้จักทวนซ้ำอย่างสับสน ในความนิ่งที่อัดแน่นด้วยความเครียดบีบนำตาออกมาอย่างรวดเร็ว เอื้อมมือเปิดคอมพิวเตอร์อย่างคนไร้มีวิญญาณ เปิดเอ็มเอสเอ็ม

ดี ๆ

ไหนว่ามีธุระ

เธอเอ๋ยทักผมทันทีจนเหมือนกับว่าเธอได้รอผมอยู่

อ้อ ใช้คอมทำงาน

เธอหุ คุดได้ปะ

ได้

เสียงของหญิงสาวที่ผมรู้จักค่อยๆ กลับคืนมา มันช่วยลบความเหวหว่าที่เกิดขึ้นในให้กับผมอีกครั้ง เราสนทนากันอย่างออกรสชาติ ผมพบว่าตัวเองหลงรักหญิงสาวคนนี้ ใฝ่เวลาที่จะได้ฟังน้ำเสียงสดใส นุ่มหวานและจริงใจของเธอในทุกคำคืน.....

เรื่องราวอีกหลายๆ เรื่องที่ผมเขียนขึ้นก็ล้วนแต่มีส่วนผสมของความจริงอยู่เสมอ

และเมื่อความจริงรอบตัวหมดลง สมองก็ถึงคราวตีบตัน

บทลงเอยชีวิตก็ติดอยู่ในอาการชั๊กกะตาย นั่งเล่นเฟซไปวันๆ

เดินในซอยเดิมๆ ทุกวัน เจอแต่เรื่องราวเดิมๆ ทุกวัน เนื้อชีวิตบางส่วนอาจเปลี่ยนไปบ้างแต่มันก็เหมือนไม่มีอะไรน่าสนใจเข้ามาในชีวิตเลย

หากไม่มีอะไรจะเขียน ความฝันที่วาดเอาไว้ก็คงถึงคราวอวสานเป็นแน่

ผมจึงตัดสินใจบอกตัวเองว่าจะต้องเดินทางเพื่อพบเจอเรื่องราวใหม่ๆ แต่ปัญหาใหญ่ของนักเดินทางคือ เงินและเวลา ไม่มีสองสิ่งนี้ก็อย่างหวังว่าจะได้เดินทาง

ผมมีเวลาแต่ไม่มีเงิน

การเดินทางในอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจคือ การเดินทางเข้าไปในหนังสือ และดูผลงาน
ของคนอื่นๆ ที่เคยสร้างไว้

หากการเขียนหนังสือและการทำหนังของผมคือ การสรรหาประสบการณ์และความจริงมา
เล่า แล้วทำไมผมจึงไม่ฉวยโอกาสที่จะเรียนรู้ชีวิตของคนอื่นที่ถูกละทิ้งไว้ในไม่กี่หน้าของหนังสือ

ละครคน

ในท่ามกลางความวุ่นวายของคนที่กำลังรอขึ้นรถที่หมอชิต ผมนั่งลงและหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาอย่างหวังจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น นี่ก็ในใจว่าอยากวาดรูปเป็นจะได้ดูสมกับมาดที่เตะท่าอยู่ตอนนี้ ผมพยายามที่จะอธิบายผู้คนที่อยู่หน้าลงการระดาษ แต่มันก็ดูจะไม่เป็นไปดังที่คิดเอาไว้ ผมเห็นท่าทางการเคลื่อนไหวเหล่านั้นแต่ผมก็ไม่สามารถจะอธิบายออกมาได้ จะเขียนได้ก็แต่ความรู้สึกตัวเอง

...ฉันกำลังทำอะไรอยู่ที่นี่ มองผู้คน มองความสับสนเหล่านั้น แล้วอย่างไรต่อ ฉันความจะเขียนอะไรลงไปในกระดาษ ฉันจะเข้าเรื่องราวที่เห็นนี้ให้คนอื่นได้รับรู้ได้อย่างไร บางขณะอารมณ์ฉันก็รู้สึกราวกับว่าโลกนี้ไม่มีฉัน ไม่มีฉันนั่งอยู่ตรงนี้ หรืออาจจะไม่มีพวกเขาที่กำลังวุ่นวายอยู่ตรงนั้น ฉันอาจแค่ฝันไป พอตื่นทุกอย่างก็จบลง

เนิ่นนานกับการนั่งอยู่ โดยที่ฉันไม่รู้เล่าเรื่องราวของผู้คนที่พบเห็นนั้นได้อย่างไร...

ผมไม่เข้าใจคนอื่นเลยนอกจากตัวเองและผมก็เขียนเรื่องของคนอื่นไม่ได้

ผมตัดสินใจเรียนสื่อการการแสดงโดยที่ไม่กล้าบอกใครว่าจะเรียนเพื่อหัดเขียนหนังสือ เพราะพวกเขาคงคิดว่าผมบ้าที่คิดอย่างนั้น

ผมคิดไม่ผิด กระบวนทางละครได้สอนผมในเรื่องของการสร้างอารมณ์ การสื่ออารมณ์

ผมใช้ร่างกายของตัวเองเป็นแบบฝึกหัดในการเรียนรู้ สำนึกความรู้สึกตัวเองเมื่อลองสมมุติสถานการณ์หนึ่งใดขึ้น แล้วเปลี่ยนความรู้สึกและภาษาร่างกายที่ได้เรียนรู้นั้นบรรยายลงกระดาษ

....สมองของเธอหนักอึ้งเมื่อมองเห็นภาพตรงหน้า ความเครียดที่โถมทับชีวิตส่งผลให้เรียวแรงหดหาย แขนขาอ่อนแอเพลี้ย ขยับมือสั้นๆปาดน้ำตาตัวเอง ใครหลายคนที่ผ่านมา

อาจมองว่าเธอใจร้าย แต่นั่นมันก็เป็นทางเลือกเดียวที่จะทำให้เธอและลูกได้มีชีวิตอยู่ เธอนี้
อยากจะเข้าไปกอดลูก แล้วพูดว่ากลับบ้านกันเถอะ แต่ถ้าทำเช่นนั้น ทุกอย่างก็จะยิ่งสาหัส
ความทุกข์ที่มีอยู่เดิมก็จะยิ่งทวีขึ้นเป็นพันเท่าในทุกๆวินาที เธอพยายามจะเบือนหน้าหนีจาก
ภาพที่เห็นแต่ใจกลับไม่เบือนหนีตาม ยิ่งพยายามหนีเท่าไร ความรู้สึกเป็นห่วงลูกก็ทวีขึ้น
เท่านั้น....

ผมเขียนเรื่องนี้จากแรงบันดาลใจที่เห็นแม่นั่งแอบรอลูกซึ่งกำลังนั่งขอทานอยู่

นั่นอาจไม่ใช่ความรู้สึกจริงๆของแม่ในเหตุการณ์นั้น แต่เป็นผมตีความโดยการสมมุติ
ตัวเองของผม

เมื่อมองเห็นเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น ผมพบว่าสิ่งที่เกี่ยวข้องก่อให้เกิดพฤติกรรม
นั้นๆมีมากมายมหาศาล

ผสมศาสตร์ ผสานศิลป์

....เขานั่งนิ่งเหมือนมีสมาธิแต่ใครจะรู้ความรู้สึกข้างในที่กำลังปวดร้าวนั้น หนังสือหน้า
เดียวที่อ่านได้ไม่ถึงบรรทัด เขาบอกตัวเองให้อ่านมันแต่ก็ไม่มีถ้อยอักษรใดสื่อสารกับเขาเลย
สมองเขาคิดแต่เพียงเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้น มันวกวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยที่เขาไม่อาจจะสลัดมัน
ทิ้งไปได้

น้ำตาแห่งความปวดร้าวนั้นหยดลงบนแผ่นกระดาษ เขาพยายามที่จะบอกตัวเอง
ไม่ให้ร้องไห้ บอกตัวเองให้ลืม แต่ยิ่งบอกมันก็ยิ่งคิดหนัก...

ผมเขียนจากนั้นขึ้นโดยการเปิดดนตรีเศร้ายุคโรแมนติก

และในฉากเดิมนี้ผมก็ลองเปลี่ยนเสียงเพลงใหม่ เป็นเสียงธรรมชาติ

....เขาเลิกมูมที่สงบที่สุด นั่งนิยាយอย่างมีสมาธิระดับเซียน เมื่อไหร่ที่จินตนาการเริ่ม
เดินทางไปกับหนังสือแล้ว ใครก็อย่าหวังว่าจะพามันออกมาได้ง่ายๆ หากใครสักคนบังเอิญ
เดินผ่านมาและตกท่ายในจังหวะที่นิยายกำลังสนุกละก็ เขาจะแค่งยหน้าขึ้นมาทักทาย
เล็กน้อยแล้วก็ก้อมหน้าลงไปอ่านต่ออย่างไร้มนุษยสัมพันธ์อันดี และหากใครคนนั้นมีเรื่อง
จำเป็นมากจริงๆเขาจะบอกว่า เดี่ยวนะ ขอจบตอนนี้ก่อน....

ผมลองใส่เสียงที่ต่างออกไปอีกหลายเสียง เช่น เสียงผู้คนกำลังประท้วงรัฐบาล เสียง
ข่าวในทีวี เสียงงานเฉลิมฉลอง

ผมได้เรียนรู้วิธีการสร้างความรู้สึกนี้จากการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ บางทีคุณอาจจะลอง
เล่นสนุกดูบ้างก็ได้ เอาภาพที่ไม่เกี่ยวกับเสียงเลยมาจับคู่กัน

ภาพรอกเท้า + เสียงระเบิด

ภาพรอกเท้า + เพลงรักโรเมนติก

ภาพรองเท้า + เสียง....

ผมชอบที่จะเล่นกับจินตนาการเสมอ เพราะมันเป็นของเล่นที่สนุกและไม่ต้องเสียเงิน
แม้แต่บาทเดียว

ภาพและเสียงเดียวกันนั้นก็อาจสร้างเรื่องที่แตกต่างกันในแต่ละคน

ภาพยนตร์ยังสอนผมในเรื่องของการจัดแสงให้กับฉาก

.... ในขณะที่โลกเหมือนตกอยู่ในความมืดมน แสงแดดที่เพิ่งจะเลยยอดตึกสาดส่อง
มายังว่างน้อยๆที่กำลังก้มกราบราวกับเป็นเครื่องจักร นานครั้งจึงจะมีผู้ใจบุญออกมาจากเงา
มืด หยอดเงินลงในกระป๋องที่วางอยู่ตรงหน้า .....(จากเรื่องกราบ)

ล่าสุดที่ได้สนทนากับคุณเรวัตน์ พันพิพัฒน์ กวีซีไรต์ ในเรื่องราวเกี่ยวกับเทคนิคการ
เขียนหนังสือ คุณเรวัตน์ แนะนำว่า บางครั้งก็เขียนฉากในเรื่องเหมือนกำลังวาดภาพ มีการ
เติมสีสันให้กับฉาก (ลองชิมได้จากหนังสือรวมเรื่องสั้น กระตุกของความหลง ของ เรวัตน์ พัน
พิพัฒน์)

แนวคิดในเรื่องสี ทำให้ผมนึกถึงการกำหนดโทนเรื่องให้กับเรื่องที่กำลังแต่งเหมือนที่เรา
เห็นจากหนังในแต่ละเรื่องจะให้โทนสีต่างกัน หนังผี สีทึมๆ มืดๆ /หนังรัก สีออกมาในแนว
สดใสๆ เรื่องเล่าก็อาจกำหนดโทนสีให้กับฉากได้เช่นกัน

ผมเชื่อว่ายิ่งเรามีความรู้พื้นฐานหลากหลายเรื่องเท่าไรหรืมันก็ยิ่งจะเป็นแนวทางในการ
พัฒนางานหรือสิ่งที่เราทำได้มากขึ้นเรื่อยๆ

สัญชาตญาณ

“ไม่รู้เหมือนกัน ผมแทบจะไม่ต้องมองลูกเลย มันรู้สึกได้เอง”

ชั้น นักแบดมินตันมหาลัย ตอบคำถามครูในชั้นเรียน “เธอตีได้ลูกทันได้ไง มองทันได้ไง ในเมื่อมันเร็วขนาดนั้น”

คำตอบของนักกีฬาทำให้ผมนึกถึงความฝันหลายอย่างในชีวิตที่เคยวาดไว้

ผมอยากเล่นดนตรี อยากวาดรูป อยากพูดเก่ง อยากเขียนหนังสือ อยากทำหนัง อยากเล่นละคร อยากร้องเพลงเพราะ สารพัดความอยาก

ผมเขียนความตั้งใจเอาไว้ในสมุดบันทึกว่า

...ต่อไปฉันจะแบ่งเวลาให้ความฝัน ทุกๆเย็นฉันจะต้องหัดเล่นดนตรี อย่างน้อยวันละหนึ่งชั่วโมง ฉันจะจดบันทึกชีวิตประจำวันทุกวัน อ่านหนังสือก่อนนอนเพื่อจะได้เพิ่มพูนความรู้ในการเรียนและเป็นข้อมูลในการเขียนหนังสือ ฉันจะตื่นตั้งแต่ตีสี่ครึ่งเพื่อมานั่งเขียนเรื่องสั้น บทกวี นวนิยาย ฉันจะทำอย่างนี้ทุกวันเพื่อให้มันเกิดเป็นความเคยชิน

ไม่เกินหนึ่งปีฉันก็เล่นกีตาร์ได้ทุกเพลงในหนังสือเล่มนี้

ถ้าฉันเขียนทุกวัน แค่วันละสองหน้า ใช้เวลาแค่สามเดือนก็ได้นวนิยายเล่มหนึ่งเล่ม

ฉันอาจจะมีเรื่องสั้นตีพิมพ์หากฉันขยันมากพอ

ฉันทำได้แน่ มันไม่มีอะไรยากเกินไปกว่าความสามารถคนเราหรอก ฉันต้องทุ่มเทสุดชีวิตเพื่อความฝัน ฉันต้องจริงจังกับมัน ฉันเชื่อว่าฉันทำได้แน่นอน...

ข้อชนิดเดียวกันนี้ปรากฏในอีกหลายหน้าของสมุดบันทึก อย่าเรียกว่าสมุดบันทึกเลย
เรียกว่าสมุดแสดงเจตจำนงและระบายนามณ์ดีกว่า

ช่วงหลังๆมาจะมีเพิ่มถ้อยคำค่าตัวเองที่ไม่เคยทำอย่างที่ตั้งใจไว้

...นี่กูมัวทำห่าอะไรอยู่วะ ความฝันที่วาดไว้เมื่อไหร่จะเป็นจริง...

ว่าแล้วก็บอกตัวเองให้เริ่มใหม่ เหตุการณ์ในรูปแบบเดิมวนซ้ำมาหลายปี จนในวันที่ได้
ฟังคำพูดของนักกีฬา ได้เห็นภาพของนักกีฬาที่ฝึกซ้อมทุกวัน จนสิ่งที่ทำนั้นกลายเป็น
สัญชาตญาณชีวิต

ผมได้แรงบันดาลใจจากเขาเหล่านั้น มันจุดประกายให้ผมกลับมาทบทวนความฝันของ
ตนเอง แล้วตั้งคำถามกับตัวเองว่า “ฉันทุ่มเท มีวินัยกับการฝึกฝนพัฒนาไปตัวเองมากน้อยแค่ไหน”

ความใฝ่ฝันเป็นเรื่องที่ต้องชัดเจนเพื่อที่จะได้จริงจังและทุ่มเทชีวิตให้กับมัน

โลกใบกว้างกับคนตัวเล็ก

“มาค่ายครั้งนี้แล้ว ภูู้สึกว่าตัวเล็กลงวะ” ในบรรดาบทสนทนาเคล้าเสียงเพลงนั้น ผม
ติดใจประโยคนี้มากที่สุด

เน บัณฑิตรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ ที่กำลังเฝื่อนอยากเป็นนักเขียนเอ่ยขึ้นอย่างจริงจัง

เงียบไปชั่วขณะจึงได้ยินคำตอบจากพีโย เรวัตน์ พันพิพัฒน์ “ตัวเล็กแหละดีจะได้มีที่
อยู่ โลกไม่มีที่อยู่สำหรับคนตัวใหญ่หรอก”

คำว่าตัวเล็ก ที่เนกำลังพูดถึงหมายถึงสติปัญญา ความสามารถและประสบการณ์ แต่
ในความหมายของพีโย เป็นอีกอย่างผมไม่แน่ใจที่จะยืนยันว่าอะไร

ความหมายที่เนพูดทำให้ผมย้อนไปไกลถึงวัยเด็ก

...เด็กชายตัวกลมผิวดำ มองหมู่บ้านตัวเองว่าเป็นคือสถานที่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เขากลายเป็น
เด็กที่เรียนเก่งอันดับสองของห้องและไม่เคยได้ถึงเลขสองตัวเลย เขาคิดว่าตัวเองแน่ที่สุดเมื่อ
เทียบกับเพื่อนๆ แต่แล้วความคิดของเด็กชายก็เปลี่ยนเมื่อถูกส่งไปเรียนในโรงเรียนประจำ
อำเภอ เขาตกไปอยู่ในลำดับท้ายๆของห้อง

ยิ่งเด็กชายเติบโตมากขึ้นเท่าไร ได้เจอโลกที่กว้างขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งรู้สึกที่ตัวเองเล็ก
ลงมากเท่านั้น

เด็กชายกลับมาารู้สึกตัวโตอีกครั้งเมื่อเขาทำในสิ่งที่มีใครมาแข่งขันด้วย เขาฝันถึงการได้
โตเป็นนักเขียนซึ่งไม่มีใครที่เขาู้จักเฝื่อนอย่างเขาเลย เมื่อบรรดาเพื่อนยุยงส่งเสริมให้กำลังใจ
มากเท่าไร เขาก็รู้สึกที่ตัวเองตัวโตมาก นัยว่า ข้าคือผู้ยิ่งใหญ่

เมื่อจากเพื่อนๆที่เคยยุยงส่งเสริมให้เขียนหนังสือมา เขายังรู้สึกที่ตัวใหญ่อยู่สักพักก็พบความจริงว่าตัวเองได้กลายเป็นเพียงฝุ่นละอองที่ไม่มีใครรู้จัก

เขาก้าวเขาไปรู้จักกับนักเขียนที่อายุเท่ากันและเด็กกว่า หลายคนมีได้รางวัล มีหนังสือตีพิมพ์ไปหลายเล่ม แต่เขายังเขียนอะไรไม่ได้เลย

ไม่มีใครรู้จักหรือมองเห็นฝุ่นละอองอย่างเขา.....

ข้อดีของการอยู่ในโลกที่แคบคือ เราได้กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เหมือนผู้ใหญ่ที่กลายเป็นหัวหน้าเด็ก เล่นแต่กับเด็กๆ ข้อเสียคือ มันทำให้เราไม่รู้จักโตได้

บทลงเอยของคนตัวเล็กมีสองอย่างคือ ยอมจำนนต่อโชคชะตาหรือลุกขึ้นสู้พัฒนาตัวเองจนกลายเป็นคนตัวโต

หายไปอย่างไม่หวนคืน

ผมนั่งอยู่หน้าคอมมาเกือบเดือน นอกจากกินและนอนแล้วชีวิตก็ไม่ได้ขยับไปไหน
เพลงร้อยมือล้านใจที่ได้ยินเป็นล้านรอบจนฝังอยู่ในสมอง กระทั่งในความฝันเพลงนี้ก็ยังคงตามไป
บรรเลง

ภาพวิดีโอค่ายอาสาที่เคยถ่ายมาถึงสี่ปีถูกจัดวางด้วยโปรแกรมตัดต่อลงในแต่ละท่อน

เพลงร้อยมือล้านใจ

รู้ไหมว่าเมื่อดินมันแห้งแห้งผาก

รู้ไหมทำไมฝนจึงเต็มท้องฟ้า

รู้บ้างไหมว่าคนไทยเป็นคนโหดดีหนักหนา

ที่เกิดมาได้บารมีพระองค์

รู้ไหมว่าท่านทำมาแล้วเท่าไร

มีมือกี่พันโครงการสร้างไว้

รวมใจกันสักครั้งหนึ่งทำตามพ่อท่านได้ไหม

นับจากนี้ต่อไปพร้อมใจช่วยกัน

ร้อยมือรวมกันตั้งมั่นทำความดีงาม

ล้านใจรวมกันทำตามด้วยความเพียงพอ

เพราะมีเป็นหมื่นเป็นพันที่เรานั้นต้องสานต่อ

ทำให้พ่อของเราสุขใจร่วมกัน

เพราะว่าท่านเหนื่อยท่านทำเพื่อเรามาแล้วเท่าไร

ทำให้พ่อของเราสุขใจร่วมกัน

ทำดีให้พ่อของเราสุขใจพร้อมกัน

ภาพถ่ายอาสาไหลมาหัวผมทันทีที่ได้ฟังเพลงนี้ ยิ่งโดยท่อน **ร้อยมือรวมกันตั้งมั่นทำ**
ความดีงาม ร้อยใจร่วมกันเดินตามด้วยความเพียงพอ เพราะมีเป็นหมื่นเป็นพัน ที่
เรานั้นต้องสานต่อ ทำให้พ่อของเราสุขใจร่วมกัน

ในทุกๆปี ผมจะแบกกล้องวิดีโอไปกับค่ายอาสาพัฒนาจุฬาฯ-ชนบท แล้วก็ใช้เวลาในแต่ละวันหมดไปกับการแกว่งกล้องหาภาพ หลังจบค่ายทุกอย่างก็กลายเป็นที่ระลึกสำหรับชาวค่ายและน้องใหม่

ภาพที่ติดอยู่ในความทรงจำผมมากที่สุดคือ ภาพเด็กๆ นิสิตที่สมมุติบทบาทเป็นครูใหญ่ ครูน้อย สอนหนังสือเด็กๆ อีกภาพที่หน้าประทับใจคือ การร่วมมือร่วมแรงกันสร้างอาคารเรียนอเนกประสงค์ให้กับโรงเรียน

ผมมีความสุขที่ได้เลือกภาพเหล่านั้นลง มีความสุขที่จะได้เผยแพร่ผลงานออกไปในวงกว้างเพื่อให้คนได้รู้จักค่ายของเรา

ทุกอย่างดูลงตัวเมื่อผลมภาพในหลวงแทรกเข้าไปในบางท่อนเพลง

ความหมายทั้งหมดของ **MV** นี้คือ อาสาพัฒนาจุฬาฯ-ชนบท เป็นค่ายที่นิสิตได้ร่วมมือร่วมใจกันสร้างต่อแนวทางพ่อในการพัฒนาประเทศไทยในเรื่องการศึกษา

ทุกอย่างลงตัวในคืนสุดท้ายที่ต้องส่งผลงาน ผมบอกตัวเองในใจว่า พอแล้ว

สร้างไฟล์วิดีโอ

เสร็จสมบูรณ์

ฝันสลาย น้ำตาซึม

ภาพวิดีโอไม่เหลือความคมชัดเลย นั่นเป็นเพราะผมไม่ได้เอามาจากไฟล์ต้นฉบับ ผม
ทิ้งไฟล์ต้นฉบับที่มีกว่าร้อยจินันไปแล้ว ได้แต่ค่าตัวเองในใจว่า ทำไมฉันไม่เก็บภาพต้นฉบับ
เหล่านั้นไว้ ลงทุนไม่กี่บาท เสียเวลาแค่เล็กน้อย ทำไมฉันไม่ทำ

คิดหนักว่าจะส่งผลงานชิ้นนี้ใหม่

เปิดเว็บไซต์เข้าไปโหลดใบสมัคร อึ้งไปครู่ใหญ่ กิ่งดีใจ กิ่งลำบากใจ โครงการประกาศ
เลื่อนกำหนดส่ง

ผมคิดว่าจะลองตัดต่อใหม่อีกครั้ง เพราะยังมีวิดีโอของปีล่าสุดที่ยังไม่ได้ลบทิ้ง แต่ก็
เสียดายเหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่ในแต่ละค่ายมีไม่เหมือนกัน อย่างบางปีมีการสอนเด็กปลูก
ผัก มีภาพการสอนที่แปลกไปกว่าทุกปี

หลังจากที่ตัดสินใจว่าจะลองทำใหม่อีกครั้ง ผมก็วางแผนที่จะไปถ่ายภาพเพิ่มใน
บางส่วน แต่สิ่งที่เป็นไปไม่ได้คือ ไม่มีเหตุการณ์เดิมนั้นอีกแล้ว บางอย่างพยายามจะสร้าง
เลียนแบบแต่ก็ไม่ได้อารมณ์ความรู้สึกที่เหมือนเดิม

งานชิ้นนี้จบลงอย่างยากลำบากกว่าที่คาดไว้

การสูญเสียในเรื่องไฟล์ภาพทำให้ผมนึกถึงความทรงจำต่างๆที่ไม่อาจหวนคืน ซึ่งผม
พลาดที่จะบันทึกมันไว้

นาฬิกา

เธอนาฬิกา
เดินทางผ่านมาเท่าไร
จะกลับทางเดิมไหม
หากไปฉันฝากจดหมายที่
ฝากบอกเมื่อวานด้วยว่า
ขอโทษนะเวลาที่แสนดี
ที่ฉันไม่เคยมี
สิ่งดีดีให้เวลา
บ่นว่าเสียใจ
เสียเวลาผ่าน
อยากให้วันนี้เป็นเมื่อวาน
จะได้ทำงานอย่างตั้งใจ
เธอนาฬิกา
อนาคตข้างหน้าอีกไกลไหม
หากเธอไปถึงก่อนฉันไป
ฝากบอกอนาคตไว้จะไปหา
จะสร้างสรรค์ทำเรื่องดีดี
เต็มทุกวินาทีให้มีค่า
เพื่อก้าวเดินเข้าไปหา
อนาคตผู้งดงาม

บทส่งท้าย

เดินทางมานานกับเส้นทางฝัน ทุกวันนี้ผมยังถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ผมมีพรสวรรค์เหมือนที่ครูพูดในวันนั้นจริงไหม หากมีจริงๆมันก็คงเป็นแค่หนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เป็นแรงใจให้ผมเท่านั้น แต่ส่วนที่ผมต้องแสวงหา ส่วนที่ต้องเรียนรู้ยังมีอีกมาก

ยังเดินทาง ยังคิด ยังเรียนรู้ ยังสรรค์สร้าง ผมก็ยังพบความจริงว่าโลกกว้างขึ้นทุกวัน

ขอขอบคุณ

โครงการประกวด วรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ 1 ประจำปี 2554

ครูทวีศิลป์ อธิพงษ์ ครูผู้จุดประกายความฝัน

พ่อ แม่ พี่สาว พี่เขย และหลานๆ

ค่ายรักการอ่าน ค่ายนักเขียน ทุกๆค่าย

นักเขียนรุ่นพี่ รุ่นครู ผู้ให้แนวทางและกำลังใจ

พี่น้อง ผองเพื่อน ที่คอยให้กำลังใจและรับฟังคำบ่นทุกเวลาหัวใจ

น้องกัลและเพื่อนที่อ่านและแก้ไขต้นฉบับ

ขอบคุณชีวิตที่ทำให้มีงานชิ้นนี้

และท่านผู้อ่านที่อ่านมาถึงบรรทัดนี้